ДВАТА КОНЯ.

(Срѣдновѣковна приказка — за дѣца и юноши).

Близо до града Амиенсъ, въ селото Лонгюо, имáше единъ вариклечко, който бѣ купилъ, споредъ както разбираше, едно малко дундесто ждребче, за да си послужи съ него за вършидбата. Прѣзъ всичкото врѣме докато траятя, той го караше прѣмного на работа, а го хранѣше съвсѣмъ злѣ, и когато работата се привърши и нѣмаше вече нужда отъ ждребчето, той рѣши да се отърве отъ него. Една сжбота прочее, слѣдъ като го исчеса добрѣ, и слѣдъ като го окжпа хубавичко и изтри съ парцалъ както трѣбва, той му надѣна единъ кълчищенъ оглавникъ и безъ юзда и безъ седло го отведе въ Амиенския замъкъ. То се знае, нѣмаше нужда отъ никаква юзда, защото кончето бѣ тъй изтощено, че не само не можеше да лудува, а едва вървѣше; ако бихте го видѣли, бихте го съжалили, до толкова бѣдното бѣше посърнало и хълбоцитѣ му хлътнали. На полъ-пжть се намѣрваше метохътъ на мънастира Свети

Ашеулъ. Единъ отъ калугеритѣ бѣше дошълъ случайно на портата, когато минаваше вариклечкото, и го попита да ли не му е за продань коня, и каза, че тѣ иматъ въ мънастиря единъ, отъ който искатъ да се отърватъ и който би могълъ да бжде трампенъ съ неговия. Селякътъ прие прѣдложението. Калугеръть го отведе въ обора и му показа една дръглива и стара колиба съ вглъбнатъ отъ ѣздене гръбъ, съ жеравска шия, съ издигната задница, отпусната прѣдница, и толкова мършава, че не би могълъ човѣкъ да я гледа безъ да се смѣе.

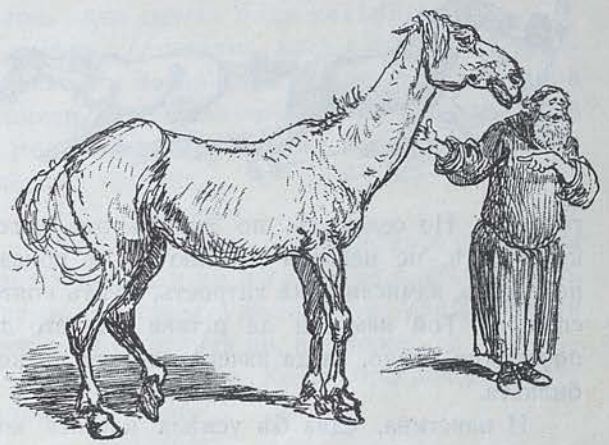

Такъвъ бѣше и цѣлия отговоръ, който даде селякътъ. Калугеръть взе да го кори, че погрѣшно се отнася тъй къмъ добичето; че то наистина сега е въ лошо състояние, защото е прѣуморено, но че му е потрѣбно само малко да отпочине, за да се съвземе, и че всѣки день на пазаря се продаватъ коне, които не струватъ ни половината колкото тоя, за двадесетъ и петь гроша. „Да, добра е да я одере човѣкъ, поде селякътъ, и навѣрно вие кожата ѝ искате да ми продадете. Но, господарю, искате ли да видите безцѣнно добиче? Гледайте моето конченце. Гледайте, какво е спрѣтнато и какъ хубаво изглежда: работи, влече драката, впрѣга се, тича подъ челяка като лѣстовичка, бива го за всичко.“

Въ края на краищата, селякътъ толкова много прѣхвали своя конь и толкова много прѣкори коня на калугера, че послѣдниятъ се обиди и за да отмъсти за оскърблението, нанесено на кобилката му, и да докаже нейната сила, прѣдложи да ги вържатъ за опашкитѣ и двата, та да се види кой кого ще отвлѣче. „Ще ги нагласимъ добрѣ на срѣдъ двора, рече той. Ако вашето конче отвлѣче кобилката вънъ отъ мънастиря, и двата ще бждатъ ваши, но ако